

S T E F A A N
D E G A N D

DAG LIEFJE,
MET MILA
GAAT HET
GOED EN IK
KLUNBEL LEKKER
VERDER

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

‘Liefje’

Het woord dat ik het liefste zeg
Ik heb geen hobby's
Alhoewel
Ik heb één hobby
Lekker eten
Ik word daar gelukkig van
Ik heb ooit eens gehuild om een heel klein stukje
vlees dat op mijn bord lag
We waren nog maar net begonnen
Het was nog maar een amuse, een prelude
Een knalrode paté
Zo rood had ik een paté nog nooit gezien
Ik dacht dat paté er alleen maar bruin kon uitzien
Een paté die op het eerste gezicht precies een foute
chemische reactie had gekregen
Zo rood als lippenstift op dikke sensuele lippen
Het rood waar een stier in de arena knettergek van wordt
Een pietlullig klein ding van ongeveer twee centimeter
lang en een centimeter breed
Ik nam de paté tot mij en er gebeurde iets sensationeels
Ik kreeg geen woord meer gezegd
Het overkomt mij niet zo vaak dat ik geen woord meer
krijg gezegd
De smaak ontplofte in mijn mond en deed mijn hele
lijf trillen
Een kleine traan uit mijn rechterooghoek
droop onverklaarbaar langzaam langs mijn kaak
naar beneden
Later op de avond vertelde de chef dat hij al jaren aan
het proberen was om die paté op punt te krijgen

Ik was diep ontroerd door zijn verhaal vol obsessie voor
een simpele paté
Hoe een plomp woord zoals ‘paté’ ineens een
sierlijke fantasievolle betekenis kon krijgen
Voordien kende ik paté vooral languit uitgestrekt liggend
tussen twee dikke sneden bruin brood met goede
gezouten boter, een hoop mosterd of pickels
Die pot pickels vergeet ik altijd in huis te halen
Mocht ik mijn eigen sterven kunnen enceneren dan zou
ik met mijn verrimpeld lijf van vijfentachtig gebogen
zitten aan het hoofd van een rijkge vulde eettafel met
verse producten, de lekkerste aangepaste wijnen en
leuke vrienden
Dan zou ik langzaam rechtstaan, tegen een wijnglas
tikken met mijn vismes en spreken
‘Wat ik nog wou zeggen’
En dan
Bam
Meteen doodvallen
Dan mag iedereen op de begrafenis lekker zelf invullen
wat ik nog precies wou zeggen
Ik heb geen ambities
Een spelende mens
Ik speel overal
Het liefst in onwennige situaties
Vooral bij bankdirecteuren, notarissen, vastgoedmakelaars,
schooldirecteuren en politieagenten
Nieuwsgierig
Wat zit er achter de kast?
Alles is tegengesteld
Zo voelt het
Al een leven lang

Heel snel op de trappers van de fiets en tegelijkertijd
rustig een sigaretje roken
Ik weet nog steeds niet of dit hier een goed idee is
Zo voelt het
Zoals vele dingen
Meermaals klinkt een stem in mijn hoofd
‘Ik doe het niet
Vraag iemand anders
Iemand boeiender
Iemand getalenteerder’
Altijd diep vanbinnen in mijn ziel een klein verzet
om eraan te beginnen
Vaak denk ik met lange strepen van frons op
mijn voorhoofd
‘Bel iemand anders
Ik kan het niet’
Een innerlijke onophoudelijke onrust
Ik val straks door de mand
Dan kijkt de wereld
‘Ziet, hij kan niks’
Ik voel me niet bijzonder
Ik heb geluk gehad
In de liefde
In het werk
Een zeldzame tevredenheid
Meestal twee tellen op het grote uurwerk
Over mezelf
Geleerd om er anderen niet meer mee lastig te vallen
Ik kan alleen maar schrijven
In het nu
In het hier en nu
Morgen denk ik er waarschijnlijk helemaal anders over

Geen grote verhalen
Alleen maar kleine opeenvolgende miniaturen doorspekt
met oude opgeboende beelden in mijn hoofd
Met liters zwarte koffie en veel te veel sigaretten
Een dikke mist op het witte papier
De impulsieve buik even laten rusten
De hartslag laten zakken
Het hoofd laten graven
De stem laten klinken
Zwart-witfoto's omzetten in kleur
Misschien voor het eerst voor mezelf
Een unieke gebeurtenis
Voor het eerst iets voor mezelf
Boven ligt het kind te slapen
Straks ga ik naast haar liggen in het veel te grote bed
Ze droomt waarschijnlijk van eenhoorns en prinsessen
Voor ze slaapt stelt ze meestal vragen
Het lezen van sprookjes voor het slapengaan vindt
ze maar niks
Ik probeer haar duidelijk te maken dat sommige
mensen ervoor betalen om verhaaltjes te horen die
ik aan hen vertel
In koor zingen voor haar vindt ze verschrikkelijk
Als ze jarig is, wordt ze ongemakkelijk bij de aanhef van
'Happy birthday'
Dan wil ze onopgemerkt verdwijnen tot de samenzang
is uitgestorven
'Papa, mag ik nog iets vertellen?'
'Tuurlijk liefje'
'Papa, van wat is elektriciteit gemaakt?'
'Ja, wel, euh...'
'Papa, van wat zijn gordijnen gemaakt?'

'Ja, wel, euh...'
'Papa, wordt het morgen weer een leuke dag?'
Papa, hoeveel keer slapen nog voor het mijn verjaardag is?'
Meestal begin ik dan ook als antwoord op de vraag het
aantal nachten te tellen
Ik ben wel een tijdje bezig wanneer die vraag valt, vijf
maanden voor haar verjaardag
Onze laatste zinnen voor het slapen zijn allebei dezelfde
en meestal synchroon
'Love you'
'Papa, wil je nog even rugje wrijven?'
'Tuurlijk liefje'
Ik krabbel met de puntjes van mijn rechterhandvingers
Het duurt soms wat lang voor ze verdwijnt in een
diepe slaap
Dan krijg ik krampen in mijn armen door de moeilijke
positie in het bed
Ik zet mijn benen geruisloos uit het bed
Soms schiet ze terug wakker
'Nog rugje wrijven'
Ik ga weer naast haar liggen
Nu gebruik ik mijn linkerhandvingers om haar te strelen
Dan kan die andere hand een beetje rusten
Oef
Ze is vertrokken
Een kleine gelukzalige glimlach op haar smalle kleine gezicht
Ze slaapt
Eindelijk

Dit schrijven kent
geen doel

Dit schrijven heeft geen ambitie
Uiteindelijk
Altijd
Net zoals het spelen
Voor dat ene meisje
Voor de fonkelende pretoogjes van dat ene meisje
Daar is het mij om te doen
Daar was het mij altijd om te doen
Een slipje op de trap
De verloren oorbel in de badkamer
Een ontplofte keuken
Het gezamenlijke gedeelde roomijsje eindigend in
een tongkus
Samen koken in een veel te kleine avondse keuken
Een lange blik zonder woorden in een grote
krioelende menigte

Het **klungelen** bij het afzetten van de
ochtendwekker
Het perfecte geruststellende lijf over mij heen om hem
op snooze te zetten
De onophoudelijke relativiserende slappe lach
Stevig lepeltje-lepeltje liggen
Likken aan de oorlel
Een diepe zucht van oneindig genot
De hand laten rusten op haar rechterborst
Zachtjes wrijven rond de tepel
Strelen in lange donkere haren
En kijken
Alleen maar kijken
Met beide handen het koddige hoofd vastnemen
En kijken

Heel dicht in de ogen kijken
Bruine ogen
Die vind ik het lekkerste
Geen idee waarom
Liefde

Alles vertrekt vanuit liefde

De enige zuurstof om dit aards bestaan te doorstaan
Het relativeert een heleboel
Een rustpunt om te floreren
Om te falen en te mislukken
Het houdt het hart onder controle
Iedere dag
Ik hou van je
Al is het soms wat minder doorspekt met oprecht gevoel
Gewoon iedere dag
Ik hou van je

Fuck it

Alles mag wijken voor liefde
Veel te dure taxiritten op weg naar liefde
Verplaatsen van afspraken voor liefde
Te luid voor de liefde
Overenthousiast
Niets mis mee
Vaak mislukt
Zoals ooit dat ene meisje
Ze vroeg me mee naar boven naar haar kleine
appartementje om thee te drinken
Ik lust geen thee

Ik drink altijd koffie zonder melk en zonder suiker
'Ja, thee,' zei ik
'Heerlijk'
Ze zette thee
Ineens zat ze onaangekondigd met haar mooie ronde
poep op mijn schoot
Ze begon me te kussen
Ik bleef er slapen
Ze deed het licht uit
Er hingen heel goede gordijnen
Het was er pikdonker
Ik bleef heel de nacht stokstijf naast haar liggen

Ik durfde niks te ondernemen

Ik deed geen oog dicht
De volgende ochtend
We dachten samen in een veel te oude kleine
douchecabine
Voor de eerste keer zag ik haar naakte lichaam
We zeepten elkaars rug in
We spoelden de zeep weg met heet water uit de douchekop
De badkamer werd een sauna
Ze streekte mij op plaatsen die al jaren
onaangeroerd bleven
Ik beleefde een droom
Ik kon maar niet geloven dat dit allemaal echt aan
het gebeuren was
Twee weken samen

Dolverliefd

Een maand lang moest ik pendelen met de trein tussen
Amsterdam en Gent
Overdag repeteren in Gent
Vijf dagen in de week 's avonds spelen in Amsterdam
De trein vertrok altijd om twintig over vijf 's morgens in
Amsterdam richting Antwerpen
In Antwerpen moest ik overstappen om de trein naar
Gent te nemen
Ik repeteerde tot drie uur in de namiddag en nam de
trein terug naar Amsterdam
Soms wou ik 's morgens gewoon langer in het warme bed
blijven liggen naast het meisje
Dan deed ik het raam open van het kleine appartement
Ik had geloofwaardige buitengeluiden nodig
Ik nam de telefoon en belde naar Gent
Ik deed alsof ik in de trein zat
Soms legde ik de telefoon neer en belde meteen terug
Ik deed alsof er een slechte verbinding was omdat ik juist
zozegged toevallig in een tunnel zat
'Het spijt me maar ik zal er vandaag niet geraken,
de trein doet een beetje gek, we staan hier al
een uur vast in de tunnel, vermoedelijk is er een
technisch probleem en de trein kan blijkbaar
onmogelijk verder'
Ik legde de telefoon neer en kroop terug in bed om
haar te kussen
Een vijftal keer belde ik naar Gent met een verzonnen
verhaal waarom ik er niet zou geraken
De laatste keer voelde ik mezelf te moe om iets
geloofwaardigs te verzinnen
Ik zei dat ik verliefd was en er vandaag niet zou geraken
Zij in Amsterdam

Ik in Antwerpen
Dan zoeken we toch samen iets in Rotterdam
Lekker in het midden ongeveer
Tja, te enthousiast
Fuck it
Ze maakte het uit
De nacht voor de laatste voorstelling, liggend naast mij
in bed
Ze begon met de zin
'Ik moet jou iets vertellen'

Shit

Dan weet je al hoe laat het is
Dan voel je de bui al hangen
De prachtige roodgele zon wordt overschaduwd door
een grote donkere wolk
Het zal niet lang duren vooraleer het binnenin begint te
stormen
'Zal ik mijn kleren terug aandoen en naar mijn
appartement fietsen of heb je liever dat ik tot
morgenochtend hier blijf?' vroeg ze
'Het is ook al midden in de nacht en dan is het ook al
niet meer zo veilig om alleen naar huis te fietsen'
'Blijf maar naast mij liggen tot morgenvroeg,' zei ik
Het slechtste idee ooit
Tot de ochtend deed ik geen oog dicht

Naast mij lag een verboden vrucht

Ik kon haar niet meer aanraken
Ik kon haar niet meer kussen

Ik voelde me als een vacuüm getrokken sukkel
Ik verbleef en speelde in Amsterdam
Een toneelstuk van vier uren
Lang dus
Net voor de pauze ging ik dood
Mijn personage natuurlijk
Ikzelf niet
Alhoewel
Die laatste voorstelling
Liefdesverdriet
Iemand zei me in de kleedkamer
'Trek het je niet aan, ze wil je blijkbaar niet als vader van
haar kinderen'
Ik begreep er niks van
Pauze
Ik was uitgespeeld
Het publiek terug naar boven voor deel twee
Ik naar beneden naar de bar
Drinken
Ontzettend veel drinken
Liters bier met jenever
Liefdesverdriet
Ik was enorm verliefd op haar
Haar foto plakte tegen de spiegel van de kleedkamer
Ik bleef drinken
Het volledige tweede deel van het toneelstuk
Het doek viel
Mijn leven ook
Oh nee, ik moest nog mee het applaus in ontvangst
nemen
Strompelend
Zuchtend

Zwetend op een eindeloze tocht naar vooraan op de scène
Eén dronken man in een rij van toneelspelers
Een warme lieve collega nam mijn hand stevig vast
'Ik begrijp het,' fluisterde hij
Ik kon alleen maar denken
Ze had er moeten zitten godverdomme
Ik wou alleen maar voor haar groeten
Daarna
Het afscheidsfeest
Dansen
Kotsen
Drinken
Lachen
Huilen
Roepen
Zelfs agressief bulderen
Zwart voor de ogen
Volledig weg
Kwaad op de liefde
Het leven is zinloos
Ik strompelde impulsief naar buiten
Ik hield een taxi tegen
Ik stapte in
'Antwerpen alsjeblieft'
Hoe ik thuis ben geraakt
Hoe ik de man heb betaald
Ik weet het niet meer
Op de middag
Een zondag was het
Ik schoot wakker
Nog volledig aangekleed met mijn beste kostuum
Van kop tot teen nog netjes in het pak

Nog steeds mooi gepoetste zwarte schoenen aan
mijn voeten

Een mond vol dode vogels

Een keel van schuurpapier
Een hoofd vol bonkende technobeats
Oh shit, al mijn spullen liggen nog in Amsterdam
De trein op
Twee uur lang
De trein terug
Twee uur lang
Ik bekeek voor de laatste keer haar foto
Ik scheurde hem in twee
Ik gooide hem weg in het metalen vuilnisbakje van
de treinwagon
Fuck it
Op naar het volgende
Ik kan het niet helpen
Ik heb mijn onbewuste principes
Ik word al meteen instant doof bij zinnen als
'Ik ben nog op zoek naar mezelf'
'Ik ben heel goed alleen'
'Ik wil nog heel de wereld zien'
'Er is iets in mij dat ja zegt, maar ook weer nee'
'Misschien is het gewoon beter dat we vrienden blijven,
ik voel me nog niet klaar voor een relatie'
De directe duidelijke afwijzing is de beste
Je kwetst toch veel harder door iemand niet te willen kwetsen
Onduidelijke mistige zinnen scheppen valse hoop en
verwachtingen

‘Hey, hallo ik ben Stefaan’
‘Dag, ik ben Emilie’
‘Waar woon je?’
‘In Leuven, en waar woon jij?’
‘In Antwerpen’
‘Ik haat Antwerpen’ en hup ze was weg
De beste afwijzing ooit
Teleurstelling maar tegelijk verbazing en gniffelen
De veel te korte tijd op deze aardkloot niet verspeeld
Geen gedoe en lekker goedkoop
Alles of niets
Net zoals uit eten in een lekker restaurant
Aperitief
Voorgerecht
In het beste geval een tussengerecht
Hoofdgerecht
Dessert
Al vind ik het woord ‘toetje’ mooier
en toepasselijker
Het leven viere
Ik leef nu
In het hier en nu
De toekomst is oninteressant, onvoorspelbaar en grillig
Nostalgische momenten
Ze zijn me vreemd
Al de foto’s uit vroegere jeugdige tijden
Het liefst zou ik ze allemaal in de fik willen steken
Ik denk het vaak
De fik erin!
Ik houd niks bij
Een geruststellend heerlijk gevoel

Als iemand mij aanspreekt over ver vervlogen
herinneringen, speel ik vaak of ik het niet meer
weet of, nog beter, vergeten ben
Het interesseert mij niet
Blijven hangen in verre tijden achter ons
Het is geen optie
Op dezelfde bruine barkruk dertig jaar lang dezelfde
verhalen vertellen
Het is geen optie
Vroeger was het niet beter
Verhalen doorspekt met gezucht en gepuf
Hun hoofden staan stil
Hun hersenen zijn gestopt met knetteren
Ze nemen er genoeg mee om hun leven lang
gesprekken te houden over bepaalde kortingen
in winkelketens
Ze nemen een keukenschaar om in de plaatselijke
krant de kortingen uit te knippen
Ze praten in de derde persoon omdat ze zelf niks te
vertellen hebben
Ze doen zich ouder voor dan ze zijn
Ze zijn het lijf naast hen in bed kotsbeu
Ze zijn blij met de middelmatigheid, het hoeft niet te
avontuurlijk en complex
Strontzat bekruipe de mannen hun vrouwen nog eens
Ze stoten zich naar een egoïstisch hoogtepunt
en snurken zichzelf in slaap
Ze gaan uit eten in grote ketens waar je alles mag
opvreten wat je kan
Ze staan elke zaterdag te roepen tegen hun kind dat
de bal in de netten probeert te schilderen
Ze hebben zich erbij neergelegd dat hun leven er de